ÉTA Országos Szövetség

Adni és kapni

Készítette: Czille Szemirámisz Roberta

Mezőkovácsházi Hunyadi János Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium

Számomra a másokon való segítés jelentősége egészen kisgyermek koromra vezethető vissza. Már kicsiként is mindig csodálattal teli szempárral néztem, hogy Édesanyám miként nyújt segítséget másoknak. Volt, hogy a kinőtt, de még jó állapotban lévő ruháinkat ajándékozta el egy-egy rászoruló családnak, vagy éppen élelmiszer csomaggal könnyítette meg egy időre a nehézkes napjaikat. Ahogy idősödtem, egyre nagyobb tere lett annak, hogy Szüleim példáját követve, én is segítséget tudjak nyújtani másoknak, viszonylag sokrétű formában. Igyekszem a segítséget a lehető legtöbb módon értelmezni. Fontos számomra a környezetem jóléte, mindenféle szempontból.

Az első nagyobb lépésem a segítségnyújtást illetően az volt, hogy elkezdtem önkéntes munkát végezni a Magyarbánhegyesi Dr. Illyés Sándor Óvoda, Általános Iskola, Szakiskola, Készségfejlesztő Iskola, Kollégium és EGYMI intézményben. Hetente egyszer meglátogattam a Kollégiumban élő gyerekeket, ezzel betekintést nyerhettem abba, hogyan zajlik a mindennapi életük. Ezeken a délutáni foglalkozásokon beszélgethettem, játszhattam velük, és segítségükre lehettem a házi feladatuk megírásában. Alapesetben azt mondanám, biztosan az utóbbi volt a kedvencük, de úgy érzem, számukra is az összes együtt töltött idő kellemesen telt. Barátságos, szeretettel teli fogadtatásban részesültem minden egyes alkalommal, amikor meglátogattam őket. Az 50 óra közösségi szolgálat számomra nem jelentett gondot, hiszen olyan helyen végezhettem el ezt a kötelezettségemet, ahol szívesen, örömteli hangulatban töltöttem el a délutánokat. A pandémia miatt már nincs lehetőség ott folytatnom az önkéntes munkát, de nagyon sokszor eszembe jutnak a gyerekek, és bármikor szívesen visszamennék hozzájuk. A nyár folyamán egy táborban találkoztam egy kisfiúval, akit még az iskolában ismertem meg, és nagyon örültem, hogy felidézhettük a foglalkozásokon szerzett kedvenc emlékeket.

Decemberben a Mikulásnap alkalmából úgy döntöttem, hogy a pályázati nyeremény összegének egy részét is segítségnyújtásra fordítom. Bevásároltam édességeket, gyümölcsöket, melyekből Mikulás csomagokat állítottam össze, mindemellett Édesanyámmal süteményt, mézeskalácsot is sütöttünk. Kiválasztottunk két családot, akiknek szebbé szerettük volna tenni a hideg, sajnálatos módon nehézkes téli estéjét. Az egyik családban a szülők mentális betegségek elszenvedői, ezért sok akadályba ütköznek a megfelelő életszínvonal megteremtését illetően. A Mikulásnapi hagyományt követve, beöltöztem Mikulásnak és mikulás csomaggal, szeretettel teli puttonnyal indultam útnak. A pandémiára való tekintettel, az ablakon nyújtottam át a meglepetéseket a gyermekek számára. Aznap este én is hatalmas ajándéknak örvendhettem. Boldog, hálától csillogó szemekkel, széles gyermeki mosolyokkal lettem gazdagabb. Azt

hiszem, életem azon eseményét éltem át, amikor értelmet nyert számomra, mit is jelent az, hogy „az egyik szemem sír, a másik nevet”. Sírtam, mert fájdalmat éreztem a mellkasomban, amiért effajta segítségre szükség van. Nevettem, mert effajta segítségre szükség van, és nekem lehetőségem volt segíteni.

A község, ahol élek, mindig évszaknak megfelelően, díszesen pompázik. Így volt ez a december eleji estén is. A családoktól tartottam hazafelé, amikor is megpillantottam, mennyi szülő, nagyszülő van kint gyerekekkel, a parkban felállított karácsonyi dekorációknál. Úgy gondoltam, ha már Mikulásként járom az utat, lehetőséget adok a gyerekek számára Mikulással való fotók készítésére. Éltek a lehetőséggel, számos kisgyermek ült az ölembe egy-egy kép erejéig.

Tavaly nyáron óriási vihar tombolt a szeretett községünkben. A fákat kicsavarta, a házakról a tetőt lefújta a szél. Tavasszal értesültem arról, hogy egy édesapa csak abban az esetben kaphat láthatósági jogot a gyermeke felett, amennyiben a háztartásban lévő környezet megfelelő színvonalú. Ez az édesapa a vihar egyik legnagyobb károsultja volt. Édesanyámmal adományokat gyűjtöttünk számára, hogy a házban meglegyenek az alapvető szükségletek, például bútorok, szőnyegek, és egyéb felszereltségek. Ezen kívül is volt lehetőségem még a segítségnyújtásban, takarítottam, és a már említett bútorokat, szőnyegeket rendeztem be a házban.

Mint a bevezetésben is említettem, fontos számomra a másokon való segítés, lehetőségeimhez mérten minél sokrétűbben. A már említetteken kívül, az iskolában is igyekszem segíteni másokon, például ha egy adott tantárgyból, vagy valamely témakörből jól teljesítek, készséggel állok társaim rendelkezésére. Mindemellett természetesen számíthatnak rám más eredetű problémákban is. A gyermekkoromnak, azon belül a Szüleimnek, és a gimnáziumban eltöltött eddigi éveimnek köszönhetően alapvető fontossággal bír az életemben a segítségnyújtás. Ezt a vonalat szeretném követni a későbbiekben is, a továbbtanulási szándékom is olyan irányba hajlik, mely lehetővé tenné, hogy ezt megvalósíthassam. Ha jót tehetek másoknak, azzal jót teszek magamnak is. A legőszintébb, leghálásabb mosolyokat és tekinteteket láttam akkor, amikor segítettem. Azt hiszem, ezek azok a dolgok, melyek többet érnek mindennél. Hálásak nekem. Hálás vagyok nekik.

Zárásként pedig egy rövid verssel készültem, mely összegezi, mit érzek, ha adhatok:

Azt mondják, jobb adni, mint kapni.
Pár sorral szeretném bebizonyítani,
hogy egyik a másik nélkül biza nincs.

Amikor adok, akkor egyben kapok is.
Ahol szívem dobog, ott érzek valamit.
Valamit, aminél nincs nagyobb kincs.

Boldogságot, látva a hálás szemeket,
a széles mosolyokat, s ó! Igen, ezek
azok, miket felülmúlni sohasem lehet.